

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **A. A.**, zastoupená Mgr. Bc. Milanem Janákem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2018, č. j. MV-13061-9/OAM-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2020, č. j. 62 A 118/2018 – 44,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného byla žalobkyni podle § 176c odst. 1, § 123 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost uhradit náklady spojené s jejím zajištěním ode dne 28. 1. 2018 do dne 16. 3. 2018 za účelem předání nebo průvozu ve výši 31 008 Kč a současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[3] Dne 24. 1. 2019 obdržel Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňuje hrozbou nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalovanému nebo jiným osobám. Stěžovatelka je podle napadeného rozhodnutí povinna zaplatit finanční částku, na jejíž úhradu nemá dostatečné prostředky. Žalovaný je na základě napadeného rozsudku oprávněn přistoupit k jejímu vymáhání v exekučním řízení. Náklady s ním spojené povedou k dalšímu navýšení této částky. Na druhé straně přiznání odkladného účinku bude mít za následek pouze odklad splatnosti dlužné částky. Přiznání odkladného účinku neodporuje veřejnému zájmu. Stěžovatelka odkázala na usnesení ze dne 5. 9. 2018, č. j. 62 A 118/2018 - 30, jímž ze stejných důvodů přiznal odkladný účinek její žalobě krajský soud.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 ř. s. se užije přiměřeně. Jde o institut výjimečný, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 - 115).

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 – 50, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Tvrzení stěžovatele musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě dospěl k závěru, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku krajského soudu (resp. napadeného správního rozhodnutí) znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, resp. veřejnému zájmu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu v usnesení č. j. 62 A 118/2018 – 30, které přiznalo odkladný účinek už žalobě stěžovatelky. Jelikož je dlužná částka toliko příjmem státního rozpočtu, avšak dosahuje výše pro něj zanedbatelné, nehrozí přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti jiným osobám žádná újma. Povinnost zaplatit částku či případné exekuční řízení k jejímu vymožení se pouze odloží do doby, než bude o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Vzhledem k zanedbatelné výši částky nebude odkladný účinek v rozporu s veřejným zájmem. V nepoměru s těmito bezvýznamnými důsledky by naopak povinnost neprodleně uhradit částku bez ohledu na výsledek řízení o kasační stížnosti pro stěžovatelku znamenala značnou zátěž s ohledem na její majetkové poměry. Z jí doloženého potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech ze dne 5. 2. 2020 totiž vyplývá, že disponibilní prostředky její domácnosti (po započtení nákladů na živobytí), v níž žije společně se svou roční dcerou a manželem, činí měsíčně cca 9000 Kč. Částka, již je podle napadeného rozsudku (resp. napadeného rozhodnutí žalovaného) stěžovatelka povinna zaplatit, tak činí více než trojnásobek těchto příjmů. Je nutno vzít v potaz, že stěžovatelka není zaměstnaná z důvodu péče o svou dceru (D. N.), pročež nebude mít ani reálnou možnost si prostředky v nejbližší době opatřit. Nevlastní žádný nemovitý majetek ani movitý majetek větší hodnoty. Jejím příjmem je pouze příspěvek ve výši životního minima.

[9] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů shledal, že obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou naplněny. Proto odkladný účinek kasační stížnosti stěžovatelky přiznal.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat

pokračování

budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS). Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[11] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, poplatkové povinnosti. Nejvyšší správní soud však svým usnesením dne 13. 2. 2020, č. j. 2 Azs 30/2020 – 30, rozhodl, že se stěžovatelce přiznává osvobození od soudních poplatků. Stěžovatelka je proto osvobozena i od povinnosti hradit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu